

Duohanded 2019

De Peer had zich ingeschreven voor de Duohanded maar door medische pech was mijn maatje Ermioni uitgevallen. Dan maar Singlehanded meldde ik aan Elly.

Even later kreeg ik een verrassend bericht dat ene Arnoud Luijten wegens pech met zijn boot niet mee kon doen en of het dan misschien een idee was dat hij meeding op de Peer.

Daar hoefde ik niet lang over na te denken, ik had me verheugd op hulp bij het zeilen, aanleggen, plannen, etc. Na kort Whatsapp contact met Arnoud spraken we af dat hij vrijdagavond aan boord zou komen. Samen met Ermioni voer ik de boot van Muiden naar Lelystad (windkracht 6-7 maar alles voor de wind, onstuimig mooi tochtje) en daar stond Arnoud klaar om een lijntje aan te nemen. Top!

Gezellig kennismemaakt met een biertje erbij en gaan slapen terwijl het buiten nog doorstormde.

De volgende ochtend was het rustig weer. Ontbijten, palaver en Arnoud bracht Ermioni naar het station. Om 1 uur de "start". Heel origineel, cijfervlaggen ontwarren. De 1 en 3 kende ik goed, de derde was een kwestie van uitproberen. Bij 9 sprong et slotje open en kon de pret beginnen.

We hadden al besloten eerst naar de Wadden te gaan. Eerst naar de KH, dan naar Urk, prima om "in te slingeren". Een J-109 dreigde ons in te halen op weg naar de KH, dus meteen maar de genaker gezet. Met z'n tweeën doe je dat zoveel makkelijker. Gijpen bij de KH en bij Urk weer strijken.

De havenmeester was weer grote klasse. Hij stond klaar met zijn stempel op een binnenvaarder. Rustig langsvaren, papier geven, stempel er op en een paar seconden later konden we weer door.

Klaar voor het lange rak naar Den Oever. 's Avonds naar Oude Schild, dan 6 uur slapen en dan buitenom naar Terschelling hadden we bedacht. De wind en de sluismeester van Den Oever hadden echter andere ideeën. Voor Den Oever werd het heel kalm en we waren als eerste in de sluis en moesten wachten op heel veel andere boten. Waaronder de Janne en een aantal medezeilers wat natuurlijk wel weer heel gezellig was.

Wel pech voor Arnoud: de kajuittrap was goed glad door de regen (volgend jaar graag geen regen!). Enthousiast kwam hij naar binnen, gleed uit, en knalde op de kajuitvloer. Even lag hij stil en bezorgd vroeg ik hoe het ging. Gelukkig begon hij weer te bewegen met "slechts" een vermoedelijk gekneusde rib. Gewoon doorgaan natuurlijk, met af en toe een paracetamolletje...

Als één van de weinigen gingen we door naar Oude Schild. Na de luwte voor was er nu weer een heerlijk windje en soepel ging de Peer tussen de tonnen door naar Texel. We wilden vroeg weg dus we hadden wel stress over een stempel. Google hielp, even kijken wat er nog open was 's avonds laat. Erg weinig maar we hadden geluk. Het hotel links van de haveningang belden we en ze waren open en hadden een stempel. "Het is wel een klein stempeltje" zie de vriendelijk man. Geen probleem! Ze waren al aan het opruimen toen ik er binnenstapte rond half elf en niemand bleek het stempel te kunnen vinden. Toen kwam de kok tevoorschijn, die had ik kennelijk gesproken, en die haalde uit een laatje een ministempeltje. "Brasserie TX". Hoera!

Door naar de jachthaven, soepel in een box aangelegd, daarna de J-109 Magic nog even geholpen met aanleggen en even ideeën uitgewisseld. Zij wilden om 7 uur vertrekken en dan door het Scheurrak.

Ons plan om buitenom te gaan was lastiger geworden door de vertraging. Maar het Scheurrak, kon

de Peer met zijn 2,40 diepgang daar wel doorheen? Ongeveer 10 uur 's ochtends hoogwater, het zou wel ideaal zijn! Volgens mijn zwager, die in Den Helder ligt met een schip met een vergelijkbare diepgang was het niet meer mogelijk (we hadden het wel 1 keer gedaan met zijn schip). Na meerdere bronnen geraadpleegd te hebben wilden we het toch proberen, maar dan wel om 6 uur vertrekken.

6 uur werd 6:22. En er stond een heftige wind tegen. Maar een enorme stroom mee, we waren bang te vroeg te zijn en maakten lange slagen met alleen de genua uitgerold. Later vonden we natuurlijk dat we toch weer eerder hadden moeten vertrekken, maar alles ging goed! Langzaam werd het licht en met een enorm schip vlak achter ons (die gingen baggeren bij het platform dat daar naast de geul staat) gingen we door de geul waarbij de minste diepte 2,80 meter was! Feestje!

Dan de opdracht "Rondje wat!". Naar de Sm7. (Waar staat dat SM voor?). Voor de wind, stroom mee, dus daarna uiteraard wind tegen en stroom tegen... Maar het viel mee, lange slagen naar het zuiden, naar de IN12, en genoeg wind. Maar dan denk je na de IN2 komt de IN4. Nee dus, eerst de IN2a, dan de IN2b en dan de IN2c. Maar eindelijk ook de IN4. Ondanks strakke samenwerking van Arnoud en mij tikten we bij de IN12 toch nog even de waddenbodem aan maar snel de genua bak gezet en op eigen kracht weer los.

Relaxed, met de genua uitgeboomd, weer naar die SM-boei. Stroom weer mee, ruim 10 knopen speed over ground. Boei gerond, nu naar de Meep. Inmiddels stroomden de berichten binnen over vastgelopen schepen in de Zuid-Meep. Lastig: als wij bij de NM17 komen is het precies laagwater. Toch doen. Eerst maar de Noord-Meep, die is breder. De Zuid-Meep met alleen de genua met in ieder geval opkomend tij.

De dieptes op de (digitale) kaart kloppen niet, de boeien wel maar er liggen niet overal rood-groene setjes. Alleen groene boeien en daar moet je zeker aan de goede kant langs! Er kwam natuurlijk net een stevige bui over, met harde draaiende wind en de eerste boei was maar net bezeild. Vervolgens zagen we op 5 meter afstand een droog stuk wad naast ons. Afvallen naar de groene boei maar iets te veel: opeens 2,30 op de dieptemeter terwijl voor links ons 2 vastgelopen collega's op het wad lagen. Arnoud hield zijn hoofd koel, loefde iets op, en het werd weer dieper. De Janne lag in de geul bij de vastgelopen boten en daardoor wisten we daar 100% zeker waar we wel moesten zijn.

Door naar Terschelling terwijl het steeds harder ging waaien met een windkracht 8 voorspelling. Plan B dan maar (meestal hadden we ook nog plan C): niet meer door naar Harlingen en Kornwerd dan maar (was wel gunstig geweest m.b.t. het tij). Dan maar weer lang slapen. :-)

Om half 6 weer opgestaan en met een mooi windje door de Slenk. Dan "even" kruisen tegen stroom in de West-Meep maar daar verdween de wind. Elke slag kwamen we maar een paar 100 meter vooruit en we gingen op zoek naar plekjes met minder stroom. Toen gebeurde het grote wonder van de West-Meep, opeens konden we langs de Robbenhoek-plaat zeilen richting de geul naar Harlingen waar we stroom mee zouden krijgen. De wind draaide iets en werd iets sterker. Arnoud was opeens heel erg blij op zo'n snelle boot te varen.

De wind zakte weer in en draaide naar zuid oost. Kruisen richting Harlingen met lichte wind en stroom mee. We hebben zelfs aan de wind met de genaker gevaren om alles uit de boot te halen. Want 11:15 was hoogwater Harlingen en dan zouden we weer tegenstroom krijgen. Terwijl de boontjes dan juist de goed kant op zou stromen.

Maar ook Harlingen bracht een wonder. We haalden het net! En de hBoontjes waren bijna geheel bezeild. Maar weer verdween de wind. De stroom bracht ons naar Kornwerd waar aan de wind varende met de stroom dwars net nog naar binnen konden varen.

Zoet water weer! Bij Makkum even kruisen en, eindelijk, écht vastgelopen net buiten de geul. Niet hard varend, motor gebruikt om 20 meter achteruit te varen en toen snel overstag. Gestempeld, diesel getankt en nu het heerlijke rak naar Enkhuizen met oostenwind.

Genaker koers, langdurig ruim 9 knopen tot de wind boven de 20 knopen kwam. Na 3,4 keer uit het roer gelopen te zijn de genaker gestreken en met 8 knopen verder. Ook niet slecht.

Door de sluisen naar Hoorn. Dan Volendam en dan Muiden. Kon dat nog? Elly is streng: maximaal 18 uur tussen 2 lange rusten. Gewoon proberen. In Hoorn in de oude haven aangelegd. Arnoud wist een “stempelkroeg”: dicht. Ik ook: ook dicht. 4 restaurants afgelopen als een soort zombie in mijn zeilkleding. Bij restaurant Hendrickje Stoffels was het raak. Daar viste de bazin of bedrijfsleidster het stempel geroutineerd uit een laatje. De bediening denkt vaak dat er geen stempel is maar zo iemand trekt hem zo uit een laatje. Super! Ga daar eens eten allemaal.

Doorgaan, naar de Sport G. Kruisrak. Volendam en dan Muiden onhaalbaar, oostenwind en morgen zuid / zuidwest. Allerlei plannen (we hadden altijd plan A en minstens 2 maal plan B) en opeens was de oplossing daar: eerst naar Muiden, daar slapen en dan de volgende dag naar Volendam. Ome Ko nog gebeld voor een stempel maar dat hadden ze niet. Dan maar aanleggen bij de “Koninklijke” en weer uitslapen. Om half 8 naar de havenmeester, betaald en stempel en onder zeil weggevaren langs het Muiderslot.

Voor de wind naar Volendam, daar dit keer wel naar binnengekomen (mede het gewicht van Arnoud aan de lage kant). Beetje motor gebruikt om door de 2,10 diepgang te ploeteren (mijn bulbkiel is weer schoon neem ik aan!). Een mooie trio-selfie gemaakt en een stempel gekregen van de havenmeester. Hij hoopte dat ze deze winter gingen baggeren.

En weer voor de wind richting de Marker Wadden.

Nawoord:

De grote vraag na dit avontuur is uiteraard: wat is het verschil met de singlehanded? De opdracht was dus zwaarder maar doordat zowel Arnoud als ik ervaren solo-zeilers zijn was al het andere veel lichter. Zeilen hijsen en strijken, aanleggen, wegvaren, plannen, etc. is veel eenvoudiger. We hebben ook beiden een keer een dutje gedaan binnen, dat maakt het veel minder vermoeiend. Ook heb ik dingen geleerd van Arnoud. Hij had b.v. een iPad mee met de Boating app. Erg handig. Wat mist is natuurlijk de absolute eenzaamheid van het solo-zeilen en juist geen hulp hebben. Die eenzaamheid was al minder door de Kwebbelclub app-groep maar nu ben je aldoor samen. Niemand zal dit ooit zo maar doen met iemand die je niet kent, dus wij hadden een unieke situatie. Maar we hebben natuurlijk een gedeelde passie: de Singlehanded/duohanded varen!